# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci navrhovatele: **MEFRIT, spol. s r. o.,** se sídlem Českolipská 798, Mělník, zastoupeného JUDr. Ing. Janem Matysem, advokátem se sídlem Spálená 10, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2010, č. j. 6 Ca 88/2009 – 28,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá.**

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

[1.] Žalobce („stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení výrokové části II. shora označeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba brojící proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 2. 2009, č. j. 500/2240/503 28/08. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 10. 11. 2008, č. j. ČIŽP/41/IPP/SR01/0814426.003/08/PMM, o pokutě ve výši 100 000 Kč uložené stěžovateli podle ustanovení § 37 odst. 4 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, za to, že v kontrolovaném období provozoval zařízení na výrobu smaltéřských, keramických a speciálních frit, smaltů, glazur, elektrostatických prášků a keramických pojiv bez platného integrovaného povolení.

[2.] Městský soud tuto žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“), protože zjistil, že nejsou splněny podmínky řízení. Základní podmínkou řízení je totiž existence napadeného rozhodnutí orgánu veřejné správy, což však v daném případě nebylo splněno, jelikož citované rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2009 bylo zrušeno rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 31. 8. 2009, č. j. 3669/M/09, 65394/ENV/09, vydaným v rámci přezkumného řízení upraveného v ustanovení § 94 a násl. správního řádu (č. 500/2004 Sb.).

Ve výrokové části II. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[3.] Stěžovatel napadl výhradně tuto II. výrokovou část usnesení městského soudu kasační stížností. S odmítnutím žaloby se ztotožnil, jelikož již skutečně neexistuje správní rozhodnutí, proti kterému brojil. Ohledně nákladů řízení nicméně uvedl, že měl plný úspěch ve věci, neboť k jeho námitkám bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno jiným způsobem než rozhodnutím soudu, když stěžovatel z „*důvodu bezpečnosti volil oba způsoby procesní obrany*." Podanou žalobu však považuje i nadále za důvodnou, a to i proto, že pokuta uložená dalším rozhodnutím byla podstatně nižší než původní a navíc bylo odlišně posouzeno rovněž jeho zavinění.

[4.] Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. platí, že „*kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná*." Jak plyne ze shora uvedeného, brojí stěžovatel kasační stížností toliko proti výrokové části II. napadeného usnesení městského soudu, tzn. jen proti výroku u nákladech řízení. Proto Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl jako nepřípustný návrh, jelikož citované ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je natolik jednoznačné, že neumožňuje jiný výklad a soud takto směřující kasační stížnost odmítnout musí.

[5.] Nad tento rámec Nejvyšší správní soud konstatuje, že ústavní konformitu citovaného ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. shledal rovněž Ústavní soud (usnesení sp. zn. II. ÚS 1/2004, in: http//nalus.usoud.cz). V tomto rozhodnutí mimo jiné uvedl, že „*kasační stížnost je toliko mimořádným opravným prostředkem, a proto jsou jak důvody kasační stížnosti, tak i její rozsah, vázány na nejzávažnější případy nezákonností. Mezi tyto případy nepatří okruh uvedený právě v ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. ... Vyloučení výroku o nákladech řízení z možnosti podat proti němu mimořádný opravný prostředek (v tomto případě kasační stížnost) není v českém právním řádu ojedinělé. Rovněž dovolání upravené občanským soudním řádem nelze podávat proti výroku o nákladech řízení, který má povahu usnesení. Zákon totiž dovolání připouští ve výslovně uvedených případech (§ 237 až 239) a jen z výslovně uvedených důvodů (§ 241a odst. 2 a 3). Náklady řízení nelze samostatným dovoláním napadnout. Ve vyloučení podat samostatnou kasační stížnost proti výroku o nákladech řízení nespatřuje Ústavní soud namítané porušení čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. ... Úprava nepřípustnosti kasační stížnosti v § 104 s. ř. s. je zcela jednoznačná a vylučuje dvojí interpretaci. Podle § 104 odst. 2 není kasační stížnost přípustná proti výroku o nákladech řízení. Z obsahu uvedeného ustanovení mohl stěžovatel dospět k závěru, že se nejedná o další opravný prostředek, a že tedy jeho kasační stížnost bude Nejvyšším správním soudem odmítnuta bez meritorního projednání. Vzhledem k tomu měl stěžovatel ústavní stížnost podat přímo proti rozsudku Městského soudu v Praze.*"

[6.] Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu